

1. Gennem længere tid har mit navn figureret i dagspressens og massemediernes omtale af arbejdsministre, der eventuelt skulle for rigsretten i anledning af dagpengesagen. Jeg er også omtalt som en af de tidligere ministre, mod hvem der ikke kunne rejses rigsretssag på grund af sagens forældelse. Endelig er jeg omtalt som en af dem, hvis sag måske skulle »fejles ind under gulvtæppet.«

Denne omtale kan jeg ikke være tjent med. Den kan give anledning til, at der i offentligheden danner sig en ufordelagtig mening om mig. Jeg henviser således til; at Nakskovs borgmester Carl Emil Hansen i et indlæg i Politiken den 11. november har søgt at lægge gift for mig i forbindelse med dagpengesagen.

Mine muligheder for at reagere direkte over for offentligheden er imidlertid små. Man vil næppe tillægge det vægt, at jeg har en gunstig mening om mig selv, og jeg kan desværre heller ikke regne med, at landsdommer Niels Larsens redegørelse om dagpengesagen vil blive så udbredt læsning, at der i offentligheden på dette grundlag vil danne sig en korrekt opfattelse af specielt min rolle.

Dette er baggrunden for min henvendelse til udvalget i brev af 12. november. I skrivelse af 29. november har udvalgets formand inviteret mig til at fremsætte supplerende synspunkter over for udvalget, skriftligt eller mundtligt ved foretræde for udvalget. Jeg takker for den mulighed, der derved gives mig, og jeg vælger den skriftlige form, idet jeg – jfr. foranstående – lægger vægt på, at mine synspunkter over for udvalget derved også bliver tilgængelige for offentligheden. Samtidig udtrykker jeg håbet om, at udvalget – medmindre dagpengesagen henvises til behandling i andet forum – vil foretage en konkret vurdering af min rolle i dagpengesagen, således at denne vurdering ikke fortoner sig i en summarisk redegørelse.

2. Da jeg tiltrådte som arbejdsminister, havde jeg en ikke ubetydelig ekspertise i refusionsproblemer. Jeg havde været formand for og medlem af flere udvalg, der beskæftigede sig hermed. Det drejede sig både om udvalg i undervisningsministeriets regie og om udvalg i andet ministeriums regie. Det drejede sig endvidere både om spørgsmål vedrørende forvaltning og kontrol med tilskudsmidler/refusionsmidler og om det øko-

nomiske indhold og sigte med refusionsordningerne. Jeg henviser til de trykte betænkninger: Betænkning nr. 441 (1967) og betænkning nr. 471 (1968).

Som formentlig af speciel interesse i forbindelse med dagpengesagen skal jeg nævne, at jeg i 1966 i egenskab af økonomisk-statistisk konsulent internt i undervisningsministeriet rejste spørgsmålet om at gå over til udbetaling over giro af de månedlige forskud på statens andel af de kommunale lærerlønninger, således at staten bevarede rentefordele længst muligt. Statsrefusionen af kommunale lærerlønninger androg halvdelen af undervisningsministeriets budget, og spørgsmålet havde derfor en ikke ringe økonomisk rækkevidde. Jeg var inspireret til forslaget af drøftelser med en medarbejder, der var udlånt til mit kontor fra det daværende 3. revisionsdepartement, hvis chef var den nuværende rigsrevisor.

3. Foranstående er baggrunden for, at jeg overfor undersøgelsesdommeren, jfr. hans redegørelse bind I side 188, har oplyst, at jeg kendte problemkredsen omkring refusion og forskud, og det vil altså også sige forskellen mellem forskud og a conto-refusion. Det er endvidere baggrunden for, at jeg så længe efter er sikker på, at jeg ville have lagt mærke til det, såfremt spørgsmålet om forskudsudbetaling havde været fremme, mens jeg var arbejdsminister.

Jeg mener at turde hævde, at min personlige indsigt i tilskuds- og refusionsproblemer fuldt ud stod på højde med den sagkundskab, embedsmændene i arbejdsministeriet og arbejdsdirektoratet var i besiddelse af. Det indebærer, at jeg i min vurdering af sådanne sager ville være mindre afhængig af embedsmandsindstillinger, end jeg måske ellers ville have været. Det er derfor ikke urimeligt at antage, at såfremt de forskudssager, der forekom i min ministertid, var kommet til min kundskab, ville spørgsmålene om hjemmel og om forskudsvilkår være blevet taget op til behandling rettidigt.

Nu blev jeg ikke gjort bekendt med disse sager. Det dokumenteres flere steder i undersøgelsesdommerens redegørelse, bl.a. i hans sammenfattende vurdering bind I side 391. Man kan imidlertid spørge, om jeg ikke desuagtet som følge af min almindelige pligt til at følge med i, hvad der skete inden for mit embedsområde, burde være blevet opmærk-